

Sygn. akt *XVII AmE 135/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Dąbrowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 24 grudnia 2019 roku nr DEK. (...)(...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 135/20*

Uzasadnienie wyroku z dnia 11 października 2021 roku

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 24 grudnia 2019 r. Nr DEK. (...) (...) ((...): (...)) na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 545, ze zm.) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W., w imieniu której działa A. W. – Syndyk Masy (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej (NIP: (...)), orzekł, że:

1. przedsiębiorca: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W., w imieniu której działa A. W. – Syndyk Masy (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, nie wywiązał się z określonego w art. 12 ust. 1

ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy,

2. za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 28 182,22 zł, to jest w wysokości(...) % przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2018 r.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła strona powodowa, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

a) art. 36 Ustawy poprzez pominięcie w rozważaniach istotnych okoliczności sprawy, w szczególności stopnia i okoliczności naruszenia przepisów, a w szczególności faktu, że w dniu 3 kwietnia 2014 roku została ogłoszona upadłość przedsiębiorcy, oraz że w kwietniu 2015 roku dotychczasowy Syndyk złożył rezygnację z uwagi na stan zdrowia, i w okresie marzec-kwiecień 2015 roku Spółka prowadził działalność w ograniczonym zakresie,

b) art. 35 Ustawy poprzez pominięcie, że powód uiszczył opłatę zastępczą – fakt, że z niewielkim, dwutygodniowym opóźnieniem – co powinno mieć wpływ na wymiar kary zarówno przez uwzględnienie wpłaconej kwoty, która powinna obniżyć wyliczoną karę, jak i na wymiar kary. Która została zastosowana w maksymalnej wysokości,

2) przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 145§1 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 10 k.p.a. poprzez niezagwarantowanie stronie czynnego udziału w postępowaniu, z winy operatora publicznego – co doprowadziło do sytuacji, że powód mógł jedynie złożyć pismo zawierające bilans przychodów przedsiębiorstwa i zająć krótkie stanowisko, a dokumentacja dotycząca przedmiotowego zagadnienia jest weryfikowana,

b) art. 107§1 pkt 5 k.p.a. poprzez niewskazanie w sentencji decyzji, w jakim roku miało dojść zdaniem Prezesa URE do przedmiotowego naruszenia, a okoliczności te nie mogą wynikać wyłącznie z uzasadnienia decyzji.

Powód wniósł o zmianę decyzji Prezesa URE poprzez:

a) zmianę punktu pierwszego decyzji poprzez zastąpienie słów „nie wywiązał się z obowiązku (...)” słowami „wywiązał się z obowiązku z przekroczeniem ustawowego terminu”;

b) zmianę punktu drugiego decyzji przez odstąpienie od wymierzenia kary powodowi, ewentualnie wymierzenie kary w wysokości nie wyższej niż 2 818,22 zł, to jest kary maksymalnej,

oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania w sprawie.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 11 października 2021 roku strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z 27 października 2005 r. przedsiębiorcy zostały udzielone koncesje na: wytwarzanie ciepła, wytwarzanie energii elektrycznej, obrót energią elektryczną, obrót paliwami gazowymi na okres od dnia 30 października 2005 r. do dnia 30 października 2015 r. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 12 listopada 2015 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na mocy przepisu art. 14 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, zwrócił się do spółki o udzielenie informacji w zakresie dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego, w związku z koniecznością zbadania realizacji obowiązku wynikającego z art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej za rok 2014 r.

Dowód: Pismo Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 12 listopada 2015 r., k. 1-14 akt adm.

Przedsiębiorca w 2014 roku w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 14 489,599 MWh, 35 301,000 GJ ciepła oraz 0,094 mln m³ gazu ziemnego i osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości (...) zł.

Dowód: Załączniki do pisma Spółki z 18 grudnia 2015 r., k. 29-39 akt adm.

W dniu 18 czerwca 2015 r. Syndyk przedłożył informacje co do umorzenia świadectw oraz dokonanie opłaty zastępczej za rok 2014.

Dowód: pismo Syndyka, k. 16-28 akt adm.

Zawiadomieniem z 1 października 2019 r. Prezes URE poinformował Syndyka masy upadłościowej Przedsiębiorcy o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia spółce kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w 2014 r. określonego w art. 12 ust. 1 Ustawy, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy. Jednocześnie, Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie sytuacji finansowej przedsiębiorcy oraz oświadczenie spółki o wysokości przychodu osiągniętego w 2018 r.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 1 października 2019 r., k. 44-45 akt adm.

Z rachunku zysków i strat za rok 2018 wynika, że w 2018 roku przedsiębiorca osiągnął przychody netto wynikające z tytułu odsetek w wysokości (...) zł.

Dowód: pismo Syndyka, k. 53-61 akt adm.,

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Na podstawie art. 12 ust. 1 Ustawy przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1 Ustawy (tj. przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), jest obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego względnie uiszczyć opłatę zastępczą w terminie do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Stosownie do § 2 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnie odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1039, obowiązującego do dnia 30 września 2016 r.), wskaźnik procentowy, służący do obliczenia ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności

energetycznej, które podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 12 ust. 2 Ustawy, winny był uzyskać i przedstawić do umorzenia - dla roku 2014 wynosił 1,5 %.

Stosownie do art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (tj. przed dniem 1 października 2016 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe.

Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy (art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy).

W myśl art. 36 ustawy, przy ustalaniu kar pieniężnych, o których mowa w art. 35 ustawy, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w 2014 roku spółka, mimo postawienia jej w stan upadłości prowadziła działalność gospodarczą polegającą na obrocie energią elektryczną w ramach której dokonała sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 14 489,599 MWh, 35 301,000 GJ ciepła oraz 0,094 mln m³ gazu ziemnego i osiągnęła z tego tytułu przychód w wysokości(...) zł., biorąc powyższe pod uwagę (uwzględniając pomniejszenia przychodu o których mowa w art. 12 ust. 4 ustawy) powód był zobowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 73,806 toe, względnie do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 73 806,11 zł w terminie – do 31 marca 2015 r.

Przedsiębiorca nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości wymaganej przepisami prawa. Przedsiębiorca dokonał wpłaty opłaty zastępczej w wysokości 72 715,38 zł w dniu 16 kwietnia 2015 r., a więc niewątpliwie po terminie określonym art. 12 ust. 6 ustawy.

Należało zatem przyjąć, że powód nie wywiązał się z zawartego w art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, ani też nie uiszczył opłaty zastępczej w prawidłowej wysokości do dnia 31 marca 2015 roku.

Zarzut naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 145§1 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 10 k.p.a. i art. 107§ 1 pkt 5 k.p.a. Sąd uznał za chybiony. Po pierwsze należy wskazać na utrwalone w judykaturze stanowisko, że zasadniczo, tego typu zarzuty są nieskuteczne przez Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98;

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Niezależnie jednak od powyższego, w ocenie Sądu, w sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchyleciem lub zmianą zaskarżonej decyzji, a pozwany dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wszechstronnie rozpatrzył zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Należy przy tym stwierdzić, że powód po odebraniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania zapoznał się z aktami sprawy i złożył wyjaśnienia, co jednoznacznie wynika z akt administracyjnych sprawy. Nadto jeżeli nawet zawiadomienie o doręczeniu postanowienia o wszczęciu postępowania nie zostało powodowi doręczone z winy operatora pocztowego, to powinien złożyć wniosek o przywrócenie terminu (art. 58§2 k.p.a.) z czego nie skorzystał. Sąd nie znajduje wobec tego podstaw do ustalenia, że jego prawa zostały naruszone i decyzja jest z tego powodu wadliwa.

Co do zarzutu naruszenia art. 107§1 pkt 5 k.p.a. to Sąd w pełni podziela stanowisko pozwanego zaprezentowane w odpowiedzi na odwołanie. Sentencja decyzji jest jasna, określa precyzyjnie naruszony obowiązek, nastąpiło w decyzji jednoznaczne określenie wysokości nałożonej kary. Brak wskazanego roku nie powoduje, ani niemożliwości wykonania decyzji, ani nie powoduje, że jest ona niezrozumiała. Z treści uzasadnienia decyzji jednoznacznie wynika, którego roku dotyczy nałożona kara.

W ocenie Sądu bezzasadne są także zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego.

Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2015 r. nie przedstawił do umorzenia świadectwa efektywności, ani też nie uiścił opłaty zastępczej. Termin wskazany w art. 12 ust. 6 i art. 27 ust. 3 Ustawy jest terminem prawa materialnego, zatem każda czynność dokonana po tym terminie jest z mocy prawa bezskuteczna. Termin ten jest nieprzywracalny. Uiszczenie opłaty po tym terminie należy przy tym kwalifikować jako nieuiszczenie opłaty zastępczej, co powoduje, że należy stwierdzić, iż pozwany prawidłowo uznał, że powód nie zrealizował obowiązku i prawidłowo skonstruował pkt 1) skarżonej decyzji. Stąd brak jest prawnych podstaw do zmiany zapisu decyzji w sposób żądany przez skarżącego.

Żadnego znaczenia dla sprawy nie ma przy tym zmiana osoby Syndyka. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą powinien dołożyć należytej staranności w zakresie jej prowadzenia, szczególnie w obrębie działalności koncesjonowanej, tak szczególnej jak sprzedaż energii elektrycznej, ciepła oraz gazu.

Dodać należy, że bez znaczenia jest okres, w którym powód spóźnił się z dokonaną wpłatą. Jak wyżej wskazano data 31 marca jest terminem zawitym i jej przekroczenie chociażby o jeden dzień powoduje, że czynność jest bezskuteczna.

Należy przy tym wskazać, że brak jest podstaw w ustawie do fragmentaryzacji nałożonych obowiązków co do okresu przed i po ogłoszeniu upadłości. Informacje które miał złożyć Syndyk obejmowały cały rok 2014, ale miały już miejsce w roku 2015 i obowiązek obciążał Syndyka, który kieruje przedsiębiorstwem upadłego. Stąd wniosek, że brak jest podstaw dla uznania, że kara powinna być zgłoszona na listę wierzytelności. Obowiązek powstał już po ogłoszeniu upadłości i powinien go wykonać Syndyk.

W odniesieniu do wniosku o odstąpienie lub zmniejszenia wysokości wymierzonej kary pieniężnej to Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, gdy spełnione zostaną łącznie dwie przesłanki: (1) waga naruszenia jest znikoma i (2) strona zaprzestałaby naruszenia prawa lub za to zachowanie zostałaby wcześniej prawomocnie ukarana (art. 189f § 1 k.p.a., analogicznie art. 56 ust. 6a P.e.). W niniejszej sprawie powód nie spełnił przesłanek do zastosowania wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, bowiem nie zrealizował obowiązku nałożonego na niego przez ustawodawcę.

Nadto należy wskazać, że ustawodawca zawarł w art. 56 ust. 6a Pe instytucję odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, należąca do kategorii spraw objętych uznaniem administracyjnym. Instytucja ta ma jedynie charakter uznaniowy, należy przez to rozumieć, że Prezes MOŻE odstąpić do wymierzenia kary, nie stanowi to zatem jego obowiązku. Takie stanowisko zostało utrwalone zarówno w orzecznictwie tut. Sądu (zob. Wyrok SOKiK z 4 marca 2019 r. sygn. akt XVII AmE 69/17, wyrok SOKiK z 8 kwietnia 2019 r. sygn. akt XVII AmE 102/17), jak i literaturze (zob. M. Sachajko, uwagi nr 129 i 145 do art. 56, w: Z. Muras, M. Swora (red.) Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, Warszawa 2016, System Informacji Prawnej LEX).

Stanowisko Sądu, zgodnie z którym, powód powinien wykazać, że pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego oraz że stopień szkodliwości czynu był znikomy, a przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek, zostało wyrażone także przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 27 listopada 2019 r. w sprawie toczącej się pod sygn. akt I NSK 95/18. Ponadto, w tym samym uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że Prezes URE, mając na względzie cele prawa energetycznego, realia rynkowe i sytuację konsumentów, może więc podjąć decyzję o nieskorzystaniu z kompetencji określonej w art. 56 ust. 6a p.e., nawet przy znikomej szkodliwości społecznej czynu. Jako że są to kryteria słusznościowe, których stosowanie jest wpisane w istotę uznania administracyjnego, sąd nie powinien co do zasady zastępować Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w ocenie, czy w danych okolicznościach wspomniane kryteria wymagają nałożenia kary, czy raczej odstąpienia od jej nałożenia.

Również w treści przywołanego uzasadnienia, Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że artykuł 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie zgodził się z pozwanym w zakresie oceny przesłanek rzutuujących na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe (art. 56 ust. 6 p.e.). W niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu jest niewątpliwie wyższy niż znikomy, bowiem powód – Koncesjonariusz nie zrealizował w terminie obowiązku wynikającego z warunków posiadanej koncesji. Istotnym jest, że działalność koncesjonowana podlega szczególnym rygorom, bowiem Organ wydający koncesję, wydaje ją pod warunkiem zapewnienia gwarancji prowadzenia jej w kształcie określonym w treści decyzji.

Pozwany prawidłowo ustalił wysokość kary pieniężnej w kwocie nie przekraczającej 10% przychodu osiągniętego przez spółkę w 2018 r. Wymierzając karę w tej wysokości, Prezes URE wziął pod uwagę cel regulacji zawartej w ustawie o efektywności energetycznej. Jak wskazał pozwany, celem tego przepisu – art. 12 – było stworzenie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki m.in. poprzez wprowadzenie mechanizmu wsparcia tych działań, co w konsekwencji wpłynie na ograniczenie szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko, czy też przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju. Niewątpliwie działaniem na rzecz ochrony środowiska jest zwiększenie efektywności energetycznej gospodarki poprzez stworzenie mechanizmów, zachęt, ram instytucjonalnych, finansowych i prawnych mających na celu niwelowanie istniejących barier utrudniających efekty końcowe wykorzystanie energii, stworzenie warunków rozwoju i promowania rynku usług efektywnych energetycznie oraz dla dostarczania odbiorcom końcowy środków poprawy efektywności energetycznej.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku uznając, że zaskarżona decyzja była prawidłowa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. W sprawie niniejszej koszty procesu obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w minimalnej stawce 720,00 zł, ustalonej w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski